

UZASADNIENIE

Rzecznik Ubezpieczonych realizując swoje ustawowe obowiązki, zwrócił uwagę na fakt, iż działalność rzeczoznawców samochodowych i wydawane przez nich opinie są niezwykle istotnym elementem procesu postępowania likwidacyjnego prowadzonego przez ubezpieczycieli, zarówno w ramach obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jak również w ramach dobrowolnego ubezpieczenia autocasco. Niejednokrotnie to właśnie rzeczoznawcy samochodowi w swoich opiniach i ekspertyzach dokonują rekonstrukcji kolizji i wypadków drogowych określając czy dana osoba jest sprawcą kolizji czy też wypadku drogowego. Powyższe rozstrzygnięcie rzeczoznawcy ma z kolei wpływ na przyjęcie przez zakład ubezpieczeń odpowiedzialności za przedmiotowe zdarzenie a w konsekwencji na wypłatę przez ubezpieczyciela odszkodowania. Rzeczoznawcy samochodowi często przygotowują również ekspertyzy dotyczące możliwości powstania szkody w okolicznościach podanych przez ubezpieczającego/poszkodowanego (zarówno w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jak i autocasco). W walce z przestępczością ubezpieczeniową jest to niezwykle ważny i istotny fragment ich działalności, często umożliwiający wykrycie usiłowania popełnienia przestępstwa oszustwa asekuracyjnego. W ramach swoich kompetencji rzeczoznawcy samochodowi w większości przypadków dokonują również wycen wartości oraz kosztów i rekomendują sposoby naprawy pojazdów samochodowych, co w konsekwencji ma wpływ na wysokość odszkodowania otrzymanego przez ubezpieczającego/poszkodowanego.

Rzecznik Ubezpieczonych zauważył także, iż w trakcie prowadzonego postępowania skargowego niejednokrotnie zdarza się, że w sytuacji gdy spór dotyczy konkretnego stanu faktycznego istnieją niekiedy nawet bardzo poważne różnice w opiniach rzeczoznawców samochodowych. Ekspertyza rzeczoznawcy przygotowana na zlecenie zakładu ubezpieczeń w kwestii dotyczącej np. wyliczenia wartości kosztów naprawy, często znacznie odbiega i różni się od ekspertyzy przygotowanej przez rzeczoznawcę działającego na zlecenie ubezpieczającego/poszkodowanego. Ta rozbieżność ma często negatywne skutki dla

konsumentów usług ubezpieczeniowych szczególnie w zakresie wysokości należnego odszkodowania.

Nie bez znaczenia jest również wpływ, jaki na skrócenie postępowania likwidacyjnego szkody i to nie tylko przez zakład ubezpieczeń, miałoby zapewnienie udziału w nim obiektywnie i profesjonalnie działającego rzeczoznawcy. Trwające czasem latami spory konsumentów z ubezpieczycielami są tego dowodem.

Profesjonalnie wykonywane opinie i oceny dotyczące zagadnień motoryzacyjnych są potrzebne, tak dla użytkowników samochodów, jak dla zakładów ubezpieczeń, producentów oraz warsztatów naprawczych, jak również dla organów ścigania oraz sądów prowadzących sprawy związane z kolizjami i wypadkami drogowymi. Niezwykle ważną funkcją jaką pełnią rzeczoznawcy w zakresie ustaleń faktycznych powoduje, iż osoby które zajmują się powyższą działalnością muszą być wybitnej klasy specjalistami, których cechować musi obiektywizm, szczególna staranność, etyka oraz bezstronność, jak również wysokie standardy w prowadzonych badaniach i formułowych ocenach.

Obecne przepisy normujące działalność rzeczoznawców samochodowych zostały określone w art. 79a ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity Dz. U. z 2005 roku, nr 108, poz. 908). Zgodnie z powyższym przepisem rzeczoznawcą samochodowym może zostać osoba, która:

- posiada wyższe wykształcenie,
- posiada 5- letnią wymaganą praktykę zawodową w dziedzinie związanej z motoryzacją,
- posiada prawo jazdy kategorii A, B oraz C1 lub C,
- nie była karana wyrokiem sądu za przestępstwo umyślne,
- posiada certyfikat w zakresie rzeczoznawstwa samochodowego wydany przez jednostkę akredytowaną w polskim systemie akredytacji, oraz
- została wpisana na listę rzeczoznawców samochodowych.

Niestety przepisy zawarte w art. 79a ustawy Prawo o ruchu drogowym nie wykluczają działania osób, które świadczą usługi rzeczoznawców w ramach działalności gospodarczej, ale nie poddali się procedurze certyfikacji bądź też nie spełniają innych kryteriów przewidzianych ustawą (np. 5-letnia praktyka zawodowa w dziedzinie związanej z motoryzacją). Tym sposobem

osoby niespełniające wskazanych wyżej wymagań, mogą np. dokonywać opinii dla zakładów ubezpieczeń, sądów czy też banków.

Regulacje ustawy Prawo o ruchu drogowym (art. 66a ust. 3 oraz art. 79 ust. 4 pkt 3) ograniczają jedynie uprawnienia rzeczoznawców, którzy nie uzyskają wpisu na listę rzeczoznawców prowadzoną przez ministra właściwego do spraw transportu, do wykonywania opinii dla wydziałów komunikacji, dopuszczających pojazd do ruchu. W obecnie obowiązujących uregulowaniach brak jest zatem zapisów, zgodnie z którymi tytuł zawodowy rzeczoznawcy samochodowego podlegałby ochronie prawnej.

Powyższe przepisy nie nakładają również obowiązku, aby osoba zajmująca się rzeczoznawstwem samochodowym miała obowiązek zawarcia obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone w związku wykonywaniem powyższych czynności, choć taki obowiązek mają liczne grupy zawodowe jak przykładowo rzeczoznawcy majątkowi, pośrednicy w obrocie nieruchomościami, zarządcy nieruchomościami (art. 175, art. 181, art. 186 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami), rzecznicy patentowi (art. 16 ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 roku o rzecznikach patentowych), doradcy podatkowi (art. 44 ustawy z dnia 5 lipca 1996 roku o doradztwie podatkowym), czy też przedsiębiorcy wykonujący działalność gospodarczą w zakresie usług detektywistycznych (art. 24 ustawy z dnia 6 lipca 2001 roku o usługach detektywistycznych).

Biorąc pod uwagę masową skalę kolizji i wypadków drogowych, liczbę wydawanych opinii przez rzeczoznawców samochodowych, znaczenie tych ekspertyz dla całego procesu likwidacji szkód komunikacyjnych oraz możliwość popełnienia błędu, który może skutkować wystąpieniem znaczących szkód po stronie zlecniodawców, w opinii Rzecznika wskazuje na uzasadniony postulat wprowadzenia do systemu prawnego obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej dla rzeczoznawców samochodowych jako jeden z najlepszych instrumentów ochrony ich potencjalnych kontrahentów.

Obecnie obowiązujące przepisy regulujące działalność rzeczoznawców samochodowych nie normują również tak istotnych spraw jak: kwestia odpowiedzialności zawodowej osób wykonywujących ekspertyzy dotyczące rekonstrukcji kolizji, wypadków i zdarzeń drogowych, zagadnień wyceny wartości oraz kosztów i jakości napraw pojazdów samochodowych czy też

wykonywanych prac z dziedziny techniki samochodowej. Obecnie osoby zajmujące się rzeczoznawstwem samochodowym nie mają również ustawowego obowiązku stałego doskonalenia swoich umiejętności zawodowych.

Z tych względów w opinii Rzecznika, powyższe unormowania prawne dotyczące działalności omawianych osób, ze względu na zakres czynności prowadzonych przez rzeczoznawców oraz ich znaczenie zarówno w procesie likwidacji szkód komunikacyjnych, jak również w trakcie procesów sądowych zarówno cywilnych jak i karnych są niewystarczające.

Mając zatem na uwadze uzasadniony interes i ochronę praw osób ubezpieczających, ubezpieczonych, uposażonych lub uprawnionych z umów ubezpieczenia, Rzecznik Ubezpieczonych proponuje uregulować działalność rzeczoznawców samochodowych na wzór unormowań regulujących działalność zawodową rzeczoznawców majątkowych, które są określone w przepisach ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (tekst jednolity Dz. U z 2004 roku, nr 261, poz. 2603 z późn. zm.). Regulacje powyższe są w ocenie Rzecznika konieczne ze względu na znaczenie opinii i ekspertyz rzeczoznawców samochodowych w trakcie likwidacji szkód komunikacyjnych, rekonstrukcji kolizji oraz wypadków drogowych jak również problemów związanych z patologią jaką jest przestępczość ubezpieczeniowa. Regulacje te są również niezbędne ze względu na odpowiedzialność, jaka ciąży na osobach wykonujących czynności z zakresu: techniki samochodowej, ruchu drogowego w tym rekonstrukcji kolizji i wypadków drogowych oraz wyceny wartości oraz kosztów, jakości i sposobów napraw pojazdów samochodowych. Zaproponowane rozwiązania mają zatem na celu podniesienie kwalifikacji oraz zobiektywizowanie opinii wydawanych przez rzeczoznawców samochodowych, tak aby ekspertyzy przygotowywane przez nich były sporządzane przez osoby o niekwestionowanych kwalifikacjach zawodowych i w konsekwencji, aby nie było tak poważnych rozbieżności w trakcie likwidacji szkód komunikacyjnych, zarówno na etapie prowadzonego postępowania likwidacyjnego przez zakłady ubezpieczeń, jak również na etapie postępowania sądowego.

Biorąc pod uwagę powyższe Rzecznik proponuje, aby rzeczoznawcą samochodowym była osoba posiadająca uprawnienia zawodowe nabyte z dniem wpisu do centralnego rejestru

rzecznawców po spełnieniu określonych wymagań. Zgodnie z propozycją, uprawnienia rzeczoznawcy samochodowego nadawany byłby osobie, która:

- ma obywatelstwo polskie albo obywatelstwo jednego z państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym,
- zna język polski w zakresie niezbędnym do wykonywania czynności rzeczoznawcy samochodowego,
- posiada pełną zdolność do czynności prawnych,
- posiada wyższe wykształcenie techniczne lub uznane za równorzędne w państwach członkowskich Unii Europejskiej oraz państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym,
- posiada 5-letnią wymaganą praktykę zawodową w dziedzinie związanej z motoryzacją,
- posiada prawo jazdy kategorii A, B oraz C1 lub C,
- nie była prawomocnie skazana za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe,
- posiada certyfikat w zakresie rzeczoznawstwa samochodowego, wydany przez jednostkę akredytowaną w polskim systemie akredytacji, na okres nie dłuższy niż 5 lat,
- dokonała opłaty za wpis do centralnego rejestru rzeczoznawców samochodowych.

Tytuł rzeczoznawcy samochodowego podlegałby ochronie prawnej. Proponuje się również, aby biegli sądowi wykonujący czynności z zakresu rzeczoznawstwa samochodowego byli powoływani spośród osób posiadających uprawnienia zawodowe. Rzecznik widzi również konieczność zobligowania rzeczoznawców samochodowych do ustawicznego doskonalenia kwalifikacji zawodowych.

W ocenie Rzecznika co sugerowano wcześniej, najlepszym instrumentem ochronnym dla osób korzystających z usług rzeczoznawców, w przypadku popełnienia przez nich błędu będzie możliwość dochodzenia odszkodowania za wyrządzoną szkodę w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Stąd też postulat, aby rzeczoznawcy samochodowi mieli obowiązek zawarcia obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone w

związku z wykonywaniem czynności związanych z rzeczoznawstwem samochodowym. Zakres ubezpieczenia obowiązkowego, termin powstania obowiązku ubezpieczenia oraz minimalną sumę gwarancyjną określałby w drodze rozporządzenia minister właściwy do spraw finansów w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw transportu.

W przedłożonym projekcie ustawy proponuje się również wprowadzenie odpowiedzialności zawodowej dla rzeczoznawców, którzy nie wypełnialiby lub niewłaściwie wypełnialiby obowiązki nakreślone ustawą, tzn. nie prowadziliby swojej działalności zgodnie z zasadami prawa, standardami zawodowymi oraz zasadami etyki zawodowej, nie doskonaliłyby swoich umiejętności zawodowych czy też nie posiadałoby obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. W takich sytuacjach wobec rzeczoznawcy samochodowego mogą być orzeczone następujące kary dyscyplinarne: upomnienie, nagana, zawieszenie uprawnień zawodowych na okres od 3 miesięcy do 1 roku, pozbawienie uprawnień zawodowych z możliwością ponownego ubiegania się o ich nadanie, pozbawienie uprawnień zawodowych z możliwością ubiegania się o ponowne ich nadanie po upływie 3 lat od dnia ich pozbawienia.

Postępowanie z tytułu odpowiedzialności zawodowej z wyjątkami przewidzianymi w ustawie, wszczynalby minister właściwy do spraw transportu i po wszczęciu postępowania minister przekazywałby sprawę do Komisji Odpowiedzialności Zawodowej w celu przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego. Na podstawie wyników postępowania wyjaśniającego, minister właściwy do spraw transportu w drodze decyzji orzekałby o zastosowaniu jednej z kar dyscyplinarnych wymienionej powyżej albo o umorzeniu postępowania z tytułu odpowiedzialności zawodowej. Proponuje się również, aby wykonanie decyzji następowało w ciągu 14 dni od dnia, w którym bezskutecznie upłynął termin do wniesienia skargi na decyzję do sądu administracyjnego.

Zgodnie z propozycją, Komisję Odpowiedzialności Zawodowej powołuje i odwołuje w drodze zarządzenia minister właściwy do spraw transportu. W skład Komisji wchodziłyby również osoby wskazane przez organizacje zawodowe rzeczoznawców samochodowych. Sposób i tryb przeprowadzenia postępowania z tytułu odpowiedzialności zawodowej, sposoby ustalania i rodzaje kosztów tego postępowania, organizację Komisji Odpowiedzialności Zawodowej, regulamin jej działania, a także wysokość wynagrodzenia członków Komisji określałby w drodze rozporządzenia minister właściwy do spraw transportu.

Projekt ustawy zakłada również pozbawienie uprawnień zawodowych rzeczoznawcy samochodowego z mocy prawa, z dniem w którym orzeczenie sądu stało się prawomocne w przypadku: utraty pełnej zdolności do czynności prawnych, skazania za przestępstwo umyślne ścigane z oskarżenia publicznego lub umyślne przestępstwo skarbowe, sądowego zakazu wykonywania zawodu rzeczoznawcy samochodowego oraz sądowego zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie rzeczoznawstwa samochodowego.

Ostatnia część projektu ustawy dotycząca nowelizacji ustawy Prawo o ruchu drogowym przewiduje również kary, które nakładane byłyby w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. W szczególności penalizowane byłyby przypadki prowadzenia bez uprawnień zawodowych działalności zawodowej w zakresie rzeczoznawstwa samochodowego oraz działania przedsiębiorcy, który powierzałby wykonywanie czynności związanych z rzeczoznawstwem osobom nieposiadającym uprawnień zawodowych.

Projekt zakłada również w przepisach przejściowych, odpowiednio długi okres czasu (12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy) na dostosowanie się - przez rzeczoznawców wpisanych zgodnie z obecnie obowiązującą ustawą na listę rzeczoznawców samochodowych - do wymagań określonych w projekcie. Analogicznie projekt przewiduje również, iż osoby ustanowione i wpisane na przed dniem wejścia w życie ustawy na listę biegłych sądowych, mogą prowadzić działalność bez uprawnień zawodowych, przez 2 lata od dnia wejścia ustawy w życie. Ponadto w projekcie proponuję się w stosunku do osób wpisanych na listę rzeczoznawców samochodowych na mocy obecnie obowiązującej ustawy, aby wymóg posiadania wyższego wykształcenia technicznego konieczny do zdobycia uprawnień zawodowych nie musiał być spełniony, jeżeli osoba taka wykonywała działalność w zakresie rzeczoznawstwa samochodowego przez okres dłuższy niż 5 lat.

Aby wraz z zaproponowanymi rozwiązaniami dotyczącymi uregulowania kwestii rzeczoznawców samochodowych została podniesiona pozycja prawna oraz ranga zawodu rzeczoznawcy samochodowego, Rzecznik Ubezpieczonych sugeruje również wprowadzenie propozycji dotyczących wprowadzenia obowiązku pokrywania przez zakłady ubezpieczeń

kosztów „weryfikacyjnych opinii” rzeczoznawców, a także aby zakład ubezpieczeń wypłacał odszkodowanie również w oparciu o taką ekspertyzę.

Rzecznik proponuje zatem w art. 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zdefiniowanie pojęcia rzeczoznawcy odnosząc się do art. 79a ustawy – Prawo o ruchu drogowym.

Projekt zakłada dodanie nowego art. 36b w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK. Zgodnie z jego treścią odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmowałoby również koszty ekspertyzy rzeczoznawcy samochodowego wykonanej na zlecenie poszkodowanego, jeżeli wycena wartości pojazdu mechanicznego przed zdarzeniem, wartości jego pozostałości po szkodzie, bądź też kosztów naprawy, określona w tej zleconej opinii, różniłaby się o więcej niż 10% w stosunku do ustaleń dokonanych przez zakład ubezpieczeń. Proponuje się również, aby odszkodowanie obejmowało także koszty ekspertyzy rzeczoznawcy samochodowego wykonanej na zlecenie poszkodowanego, w sytuacji kiedy jej wykonanie było istotne dla ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń lub jeżeli miało wpływ na zmianę stanowiska zakładu ubezpieczeń. W sytuacji kiedy zakład ubezpieczeń będzie kwestionował prawidłowość ustaleń dokonanych przez rzeczoznawcę samochodowego działającego na zlecenie poszkodowanego, zdaniem Rzecznika Ubezpieczonych to właśnie ubezpieczyciel powinien wykazać te nieprawidłowości i na nim powinien spoczywać ciężar dowodu (propozycja brzmienie - art. 36b ust. 3 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK).

Wprowadzenie przedstawionych wyżej regulacji prawnych w ustawie o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK, w opinii Rzecznika byłoby fundamentalnym pierwszym krokiem w kierunku zobiektywizowania przede wszystkim wyceny wartości szkody, ale także innych ustaleń zakładu ubezpieczeń w ramach postępowania likwidacyjnego, jak ustalenie odpowiedzialności, czy też ustalenie okoliczności (stanu faktycznego), w jakich doszło do wypadku. Ubezpieczyciel będzie musiał liczyć się z poniesieniem kosztów opinii zleconej przez poszkodowanego, jeżeli ta opinia będzie stanowiła istotny dla sprawy materiał dowodowy

w prowadzonym postępowaniu – powinno to wpłynąć na podwyższenie jakości postępowania likwidacyjnego oraz miernika staranności po stronie profesjonalisty, jakim jest zakład ubezpieczeń.

Propozycja stanowi również ważny krok do stworzenia w Polsce systemu niezależnej wyceny szkody przez profesjonalne podmioty wzorem rozwiązań przyjętych w wielu innych państwach UE. Regulacja taka wpłynie naszym zdaniem korzystnie na sytuację ubezpieczającego/poszkodowanego, który będzie mógł w razie wątpliwości odnośnie stanowiska zakładu ubezpieczeń skorzystać z opinii weryfikującej owe stanowisko przez niezależnego rzeczoznawcę. Uprzedzając zarzuty zwiększenia kosztów obsługi likwidacyjnej należy podkreślić, że nie będzie się tak działo w każdym przypadku, gdyż po stronie korzystającego z takiej opinii istnieje zagrożenie poniesienia kosztów takiej opinii w sytuacji, gdy będzie ona zbieżna z ustaleniami zakładu ubezpieczeń.

Propozycja Rzecznika jest ponadto odzwierciedleniem stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w uchwale z dnia 18.05.2004 roku (sygn. akt III CZP 24/04 OSNC 2005/7-8/117), w której Sąd stwierdził, że odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. SN podkreślił, że pojęcie szkody ubezpieczeniowej, gdy podstawą odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń jest umowa odpowiedzialności cywilnej, jest tożsame z pojęciem szkody zawartym w art. 361 k.c. W skład takiej szkody, według ugruntowanego stanowiska doktryny i orzecznictwa, wchodzi wydatki i koszty związane ze zdarzeniem wywołującym szkodę. Ocena czy poniesione koszty ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w postępowaniu przesądowym są objęte odszkodowaniem przysługującym od ubezpieczyciela z umowy odpowiedzialności cywilnej, musi być dokonana przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy, a w szczególności uzależniona od ustalenia, czy zachodzi normalny związek przyczynowy pomiędzy poniesieniem tego wydatku a wypadkiem, oraz czy poniesienie tego kosztu było obiektywnie uzasadnione i konieczne także w kontekście ułatwienia określenia prawidłowo konkretnego ubezpieczyciela, jak i ułatwienia zakładowi ubezpieczeń ustalenia okoliczności wypadku i rozmiarów szkody.

Rzecznik Ubezpieczonych jest zdania, że w dotychczasowym brzmieniu ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, UFG i PBUK, brakuje określenia i zdefiniowania niezależnej

strony, do której w przypadkach trudnych lub spornych ubezpieczony lub zakład ubezpieczeń może zwrócić się o wykonanie niezależnej opinii w sprawie ustalenia zakresu uszkodzeń, kosztu napraw lub ustalenia wartości pojazdu.

Konsekwencją przyjęcia zaproponowanych zmian jest również w opinii Rzecznika konieczność zmiany art. 13 ustawy o ubezpieczeniach, UFG i PBUK, tak aby zakłady ubezpieczeń wypłacały odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego również na podstawie wyceny sporządzonej przez rzeczoznawcę samochodowego, o której mowa w propozycji nowego art. 36b.

Projekt ustawy o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw zakłada również zmianę w art. 19 ust. 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o działalności ubezpieczeniowej. Mianowicie proponuje się, aby zakłady ubezpieczeń mogły udzielać informacji dotyczących poszczególnych umów ubezpieczenia na wniosek Komisji Odpowiedzialności Zawodowej w zakresie niezbędnym do prowadzenia postępowania wyjaśniającego dotyczącego odpowiedzialności zawodowej rzeczoznawcy samochodowego.